68. ఎమ్.పి.గారు ఫోన్ చేసేరు

అసలు దీనంతటికీ మూలకారణం మా బాబూరావు.

బాబూరావంటే ఎవరికి మాత్రం ఏం తెలుస్తుంది!

వాళ్లసలు మహారాష్ట్ర నుంచి వచ్చారు. ఇరవై ఏళ్ల నుంచీ మా పొరుగింట్లో ఉంటున్నారు. పూర్తిపేరు బాబూరావ్ దేశ్‌ముఖ్, అతని భార్య దుర్గాబాయి, మా దొడ్డ ఇల్లాలు.

ఓనాడు నేనొక్కణ్ణీ ఇంట్లో కూచుని ఏదో కథో కాకరకాయో రాసుకుంటున్న సమయంలో మా పెద్దబ్బాయి వీథిలో ఆడుకుంటున్న వాడల్లా పరిగెట్టుకుని లోపటికొచ్చేసి "నాన్నా ఆవిడొచ్చేరు!" అన్నాడు.

అదేదో సినిమా పేరులాగ వినిపించడానికి అప్పటికింకా అలాంటి టైటిల్సున్న సినీమాలు రావడం లేదు.

"ఆవిడంటే ఎవర్రా!" అన్నాను.

"ఆవిడే నాన్నా, దుర్గాబాయి దోసెముఖ్!" అన్నాడు మా అబ్బాయి.

నాకు వెంటనే వెలిగింది. "నీ మొహం. దోసెముఖ్ కాదురా, వెధవా, దేశముఖ్!" అని వాణ్ణి నెమ్మదిగా కసిరి చిన్న టెంకిజెల్ల కొట్టేను.

"దుర్గాబాయి దేశ్‌ముఖ్ అనే ఆవిడ, ఎప్పుడో పోయార్టగదా." అని మా వాడు కొత్తెం తడుంకుంటూ గొణుగుతూండగా ఆవిడ లోపలికి రానే వచ్చింది.

ఇంటికెవరో గెస్టులొచ్చేరనీ, సడెన్‌గా చూసుకుంటే టీపొడి అయిపోయిందనీ ఆవిడ నవ్వుతూనైనా దీనంగా చెప్పింది. ఆవిడకి టీపొడి అప్పిచ్చి పంపేశాను.

కాని మా అబ్బాయి ఆవిడికి పెట్టిన పేరు మాత్రం అలా ఉండిపోయి ఆవిడ ఈ పదిహేనేళ్ళ బట్టీ, మా యింట్లో వరకూ దుర్గాబాయ్ దోసెముఖ్‌గానే వ్యవహరించబడుతోంది.

ఓసారి మా ఆవిడ "దోసెముఖ్ ఏమిటి, తప్పు! దోసె గుండ్రంగా ఉంటుంది. ఆవిడ మొహం త్రిభుజా కారంలో కదా ఉంటుంది!" అని మా అబ్బాయిని వ్యతిరేకించ బోయిందిగాని; మా అబ్బాయి, తనూ తన క్లాస్మేట్ రంగారావూ కలిసి టిఫిన్ తిన్న ఓ హోటల్లో దోసె ముక్కోణా కారంగా మడతపెట్టి ప్లేట్లో పెట్టి తెచ్చిన సంగతి వివరించగానే ఇహ మాటాడకుండా వూరుకుంది.

అదంతా వేరే సంగతి.

చెప్పేను కదా, దీనికంతటికి మూలకారణం బాబూరావని ! బాబూరావు కొడుకు శివాజీ; డైరెక్ట్ రిక్రూట్‌మెంటులో డిప్యూటీ తాసిల్దార్‌గా సెలెక్టయ్యాడు.

ఏడాదో పదహారు నెలలో ట్రెయినింగ్ అయిందనిపించి అతన్ని ఈ జిల్లాకే వేసినా; ఆ వెయ్యడం వెయ్యడం ఎకాఎకి "పాడేరు" ఏజెన్సీ ఏరియాలో పడేశారు.

ఎక్కడో ఓచోట - అయినా ఆ జిల్లాలోనే కదా వేసేరు. ఉద్యోగికి దూరభూమి, ప్రియవాదికి శత్రువూ, బుద్ధిమంతుడికి అసాధ్యమూ లేదని కదా నీతిచంద్రిక- అని కొన్నాళ్ళూరుకున్నా ; ఓ యాడాదయ్యే సరికి దుర్గాబాయీ, బాబూరావూ; మా వాడికింక ఆ కొండలే గతి కాబోలని గిలగిల్లాడిపోడం మొదలెట్టేరు.

"శివాజీని ఈ ఊళ్లో ఏదో ఓ పోస్టులో వేసే నాథుడు లేట్టండీ?" అని నా చెవిలో "పొరుగిల్లు"

కట్టుకుని గొడవచేసేరు.

"ఈ ఊళ్లో శివాజీని ఏదో 'పోస్టు'లో వెయ్యడానికి వాడేమైనా కార్డా కవరా-" అని నేను వేళాకోళం చేసినా ఊరుకున్నారు కాదు.

ఎవరో చెప్పేరుట; పరిటయ్యగారు నామాట తీసెయ్యరనీ, నేనేం చెప్తే అది సుగ్రీవాజ్ఞలా పాటిస్తారనీనూ.

పరిటయ్యని బాబూరావు 'పరిటయ్యగారు-' అన్నాడంటే అదికేవలం నా సంతోషం కోసమే తప్పా; అతనికీ నాకూ మధ్యవున్న అనుబంధం తెలీక్కాదు.

పరిటయ్యదీ మాదీ ఒకే ఊరు. మా తండ్రిగారి హయాంలో పరిటయ్యగారి కుటుంబం మా భూములన్నీ సేద్యం చేస్తూ ఉండేవారు.

ఇనాముల చట్టం ప్రకారం సాగు హక్కులేర్పడి మా భూములన్నీ వాళ్లకి సంక్రమించేయి.

ధర్మిలాను పరిటయ్య గ్రామంలో ఉండి చేసేదేమీ లేకపోడం వల్ల రాజకీయాల్లో దిగి గ్రామసేవకి మించిన దేశ్సేవ చేస్తున్నాడు.

ఇవన్నీ వివరంగా తెలుసుకునే ఒచ్చాడు నా దగ్గరికి బాబూరావు.

"మీరెలాగైనా పరిటయ్యగారికి మా బాధంతా చెప్పి మా వాణ్ణి ఈ ఊరికి ట్రాన్స్ఫర్ చేయించేరా; మీ చెర్మంతో నా చెప్పులు కుట్టించుకుంటాను." అన్నాడు బాబూరావు.

ఆ మాట వినగానే మా ఆవిడ లోపల్నించి సంజ్ఞచేసి నన్ను పిలిచింది. "అదేమిటండీ అలా అంటాడతనూ; మీ చెర్మంతో - అవ్ - వ్వ! - తను చెప్పులు కుట్టించుకుంటాడా?" అంది.

"పొరుగుభాషలో ఉన్న "ఇడియమ్స్"నీ, పొరుగు డాబా మీద ఎండేసిన "ఒడియమ్స్" నీ అంత సుళువుగా సాధించలేం." అని మా ఆవిడకి బోధపర్చి తశ్శాంతి చేసేను.

నేనక్కడికీ చెబుతూనే వున్నాను. రాజకీయవాదుల మీద మరీ అంత ఎక్కువగా భరోసా వుంచుకోకూడదని.

"ఏం ఆయనకి మీ కుటుంబం మీదా, మీ మాట మీదా గౌరవం ఉండదంటారా?" అన్నాడు బాబూరావు దేశ్ముఖ్.

"ఆయ నీవూరెప్పుడొస్తారో! హైద్రాబాద్లో ఆయనకో చిన్నిల్లు వుందిట కదా. అక్కడికే పోయి మాట్లాడదాం పదండి" అని నన్ను లాక్కెళ్లేడు.

పరిటయ్య గారికి హైదరాబాదులో ఉన్నది 'చిన్నిల్లు' అంటే ఏమిటో అనుకున్నాను గానీ అది నిజానికి పెద్దిల్లే. ముందున్న రిసెప్షను హాలే ఉంది. మా ఇంటికి రెట్టింపంత ప్లింతేరియాలో.

మేం వెళ్లగానే ఆ హాల్లో వేరే వేరే సోఫాల్లోనూ ఉన్న ఏడెనిమిది మందితోనూ, "ఉప్పుడే వత్తాను, కూకోండి" అని చెప్పేసి మమ్మల్ని లోపటి హాల్లోకి తీసికెళ్లేడు.

"అయ్యో; మాగురించి వారందరికీ వెయిటింగు చెప్పేరే!" అని బాబూరావు మర్యాద చేసేడు.

"సర్లే; అంతా మనోళ్లే... ఓసారి ఏటయిందంటే-" అన్నారు పరిటయ్యగారు.

"అంతా బాగున్నారా?" అని నేను పలకరించేను.

"బాక్కాక మరేటి. అయినా మనకేటి లోటు? ప్రెహల్లాదుళ్లాటి కొడుకున్నాడు! ఇబీసనుడ్లాటి తమ్ముడున్నాడు. శ్రీకుష్ణుడ్లాటి మేనల్లుడున్నాడు!" అన్నారు పరిటయ్యగారు.

పరిటయ్యగార్ని చూడగానే హిరణ్యాకశిపుడూ, రావణబ్రహ్మ, కంసమహారాజా లాంటి పురాణ

పురుషులు జ్ఞాపకం ఒస్తారని తెలుసు గాని అతనికి ఇలాటిలాటి ఆప్త బంధువులున్నారని ఎరగన్నేను. అంచేత ఎందుకైనా మంచిదని ఊరుకున్నాను. ఊరుకున్న వాణ్ణి ఉలికించడం ఎందుకన్నట్టుగా పరిటయ్యగారు బాబూరావుని చనువుగా పలకరించి సంగతేమిటో సగం రాబట్టేశాడు.

"అయితే మీరు నాకాడికి రికమెండిసన్ కోసమొచ్చారన్నమాట. అలాజెప్పండి. ఓసారేం జరిగిందంటే-" అన్నారు పరిటయ్యగారు.

"ఆయ్..." అన్నాడు బాబూరావు.

"రికమండిసనంటే మా దత్తారం రాయుడు గారిదే రికమండిసననుకో. ఆ ఊళ్లో వో కుర్రోడు బియ్యేసదివి వుజ్జోగం కోసానికి ఆళ్ళ కాళ్లూ ఈళ్ళ కాళ్లూ పట్కోని కిందామీదా బడ్తూంటే - రాయుడుగారేంజేసే రెరుగుదువా?-

"ఓర్నీ తస్సాదియ్యా; ఉజ్జోగమంటే మీద మీదుంట్రబ్బాయ్, నేనుత్తరమిత్తాను; మెడ్రాసెళ్లి ముక్యమంత్రి గార్ని కల్చుకో!" అన్జెప్పి; శార్జీలికి ఊళ్ళో వాడ్డీ వేపారం జేసే సుబ్బయ్యకి బెత్తాయించి ఉత్తరమిచ్చి పంపేడన్నమాట. ఏటి, ఇంట్నావా?"

"ఆ, ఆ"

"అద్గది. ఆ వుత్తరముచ్చుకుని ఆ కుర్రోడు మెడ్రాసెల్లేడయ్యా. ఏటి; మెడ్రాసంటే మన యిజానారమా అనకాపెల్లా! పెద్ద శిటీ గదా. ముక్కెమంత్రి గార్ని కల్సుకోవాల్నం జెప్పి తెగ తిరిగేసినాడు! శివరికెలాగయితే నేటి; బంగ్లాకాడికెల్నాడు. ఐతే ఈ అబ్బాయి ఆ ఉత్తరం ఇస్తప్పుడికి అక్కడోల్లంతా ఒకటే ఇదిగా నవ్వేరట. కడుపు సేత్తో బట్టుకునొకడూ, కిందబడి దొర్లీసొకడూ ఇలాగ. ఆళ్ళెందుకు నవ్వుతన్నో ఈడికి దెలీక యెర్రిమొగమేస్కున్నిలబడి పోనాడట. ఆ కరు(వు)కి అందులో ఒకడు ఈ కుర్రోడి అవస్జూసి అసల్సంగజెప్పాడట! 'ఓరబ్బీ; ఈ ఉత్రం మీదెడ్రస్జూడు; అంతో ఇంతో సదూకున్నోడివి గదా" అని. మహారాజశ్రీ గౌర్వనీయులైనట్వంటి కామరాజనాడారు ముక్యమంత్రి గారికి - అయ్యా; నాపేరు దత్తారం రాయిడంటారండి. లోగడ మనం ఉమ్మడి మద్రాస్ రాష్ట్రంలో దేస్సేవజేసాం - ఇలాగేశుందట, ఆ సిఫార్సుత్తరం; అదే - రికమిండిసన్ లెట్రు. కామరాజు నాడారు గారు ఎప్పుడో కైలాసాని కెలిపోయేడనీ, ఒహేల ఉన్నాసరే ఆయినికి అర్వం తప్ప ఇంకో బాసరాదనీ రాయిడుగారికి తెలీకపోతే నీకు తెల్దా' అని ఆల్లంతా జెప్తలికి - ఈ కుర్రోడు లభో దిభో మంటూ ఎనక్కొచ్చీసినాడు."

పరిటయ్యగారు ఈ ఉదంతం అంతా చెప్తున్నంతసేపూ కొంచెం కొంచెం చొప్పున నవ్వుతూ కూచున్న బాబూరావు; కథ చివరి పేరా కొచ్చేసరికి లేచి నిలబడిపోయాడు.

"అబ్బ! అబ్బ! నేన్నవ్వలేకపోతున్నానండీ, కడుపులో నెప్పొస్తోంది!" అంటూ పక పక, విక విక, చక చక నవ్వేడు.

"కూకోండి, కూకోండి!" అని పరిటయ్యగారు బహుప్రసన్నులై చెప్పేరు.

"దత్తారం రాయుడుగార్జేసిన ఆ రికమిండిసనలాగై పోయింది గాని ఆ తరువాతింకో సారేటైందో యెరుగుదురా?....సుబరమన్నెమని ఆ కుర్రోడు, మెడ్రాసెల్నందుకు పనిగాకపోగా నాలుగొందలు రూపాయిలు అప్పయిపోయిందని రోజూ రాయిడుగార్దగ్గిర మొరెట్టుకుం టుండేవోడు. ఓనాడేటైందంటేనండీ; ఒక బాంకీలో కేసీరుజ్యోగాలు కాలీలున్నాయని పేపర్లో

పడ్డాదండి. రోజూ పొద్దుగూకే తలికొచ్చి మొరెట్టుకుండే సుబ్బరమన్నేన్ని పొద్దుట పదింటికి కబురెట్టి రప్పించీస్కున్నాడండి. 'ఈ పట్టు జాస్కో మంతడాకా' అన్జెప్పి ఆ బాంకీ చేర్మేన్ గారికే ఎకాయెకిని రాసిచ్చీసేడండి; రికమండీసను లెటరు. ఆ బేంకీ చేర్మేనుగారు ఇసాకపట్నంలో వున్నారెళ్లా అని తరిమాడండి. ఎల్తే అక్కడేటయిదంటారేటి?" అని ఉత్కంఠ కాపాడ్డం కోసమో, గుక్కతిప్పుకోడానికి మంచినీళ్ళు తాగడం కోసమో బ్రేక్ కొట్టాడు పరిటయ్యగారు.

"ఈసారేం జరిగిందండీ?" అని కుర్చీలో ఎటెన్షన్‌గా కూర్చున్నాడు బాబూరావు.

"అదే సెప్తున్నాను. ఈయబ్బాయి పేరు సుబ్బరమన్నెం కదా. ఆ బేంకీ చేర్మేన్ గారి పేరూ సుబ్బరమన్నెవేఁ కదా. ఆ లెక్కోటీనీ, దత్తారం రాయిడుగారయిన తమకి అదే బేంకీలో యకవుంటుండడం వొకటీనీ. ఈ కార్నాలవల్ల ఈ సీటీతెచ్చే కుర్రోడికి ఉజ్జోగం ఇప్పించవలసిందీ" అని రాసీసినాడు. ఆ రికమండిసన్ లెటరు, ఆ ఉత్తరం సూసి బేంకీ చేర్మేను గారే సాయంగా బోల్డంతసేపు నవ్వేసేరు. దత్తారం రాయిడుగారెంత అమాయికుడో, ఉత్తరం దెచ్చిన కుర్రోడెంత అమాయకుడో ఆయినికి దెల్సిపోయింది. "అయితే అబ్బాయీ, నీకు బేంకీకేసీరు పనిగాదు గానీ మా ఎగ్స్‌పోర్టు కంపినీలో సిన్న ఉజ్జోగం ఇత్తాను జేసుకో" అనీ సేడండి." అని ఆ కథ ముగించేడు పరిటయ్యగారు.

"పోన్లెండి పాపం. ఏదో వుపాధంటూ చూపించేడు." అన్నాడు బాబూరావు.

కథ పక్కదారి పట్టేస్తోందని నా కనిపించి, "మరి, మా బాబూరావు కొడుక్కి - అదే, వీళ్లబ్బాయికి - ఆ ఏజన్సీ ఏరియానుంచి టౌనేరియాకి ట్రాన్స్ఫరు చెయ్యమని ఎవరికో ఘట్టివారికి చెప్పాలికదా." అన్నాను.

"ఒస్తా వొస్తా" అన్నాడు పరిటయ్యగారు. టేబిల్ సొరుగులాగి, అందులోంచి ఓ పుస్తకం తీసేరు.

ఆ పుస్తకం అట్టమీద ఒక టెలిఫోన్ బొమ్మ ఉంది. పరిటయ్యగారు ఆ పుస్తకం పేజీలు చెకచెకా తిప్పుతూ ఉండగా నేను బాబూరావు చెవిలో "ఎవరికో ఫోన్‌లో చెప్పేస్తాడు, చూడు" అన్నాను.

"నే చెప్పానుగా, ఆయన తల్చుకుంటే మందేమంత కష్టమైన పని?" అన్నాడు బాబూరావు.

"అదికాదులే. ఇలాటి విషయాల్లో ఉత్తరాలు రాయడం అంత మంచిది కాదు. అందుకని ఫోన్ చేస్తున్నాడు." అన్నాను.

"అలో-" అని ప్రారంభించేడు పరిటయ్యగారు.

"ఆ; ఎవురదీ; రెవిన్యూ సెక్రెట్రి మాదవయ్యగారి బంగ్లాయేనా? నంస్కారం సార్; నంస్కారం. నేను ఎంపీ పరిటయ్యని మాట్టాడతన్నాను. ఆ, ఆ, నంస్కారం. ఏటి, బావున్నారా.... మరెండి.... సిన్న పని బడ్డాదండి తమర్తోటండి.... బయల్దేరొచ్చిద్దామనుకున్నాను గానండి; ఉంకో అరగంట్లో సీయమ్ గారింటికెల్లాల గదా, లేటైపోతానేమోని ఫోన్ జేత్నానండి... ఏవంత పెద్దపని గాదండి. సివాజీ అన్జెప్పి మాక్కావల్సిన కుర్రోడండి. ఈ మజ్జెనే డిప్పుటీ తాసిల్దార్‌గా సెలక్సనయ్యేడండి. టెయినింగూ అయి పోయిందండి. ఓ సంవక్షరం సర్వీసూ అయిందండి. ఆడి కర్మేటొగానండి, టవున్లల్లోనూ నండి, జిల్లా ఎడ్‌కోటేర్స్‌లోనూ నండి ముప్పయి జాగాలున్నా ఆణ్ణి ఏజెనిసీలో ఏస్సేరండి. ఏస్తే ఏసేరుగానండీ గోడకి మేకేసి కొట్టేసినట్టు అక్కడే ఒగ్గిస్తే ఎలాగండీ? అంచేతండి; ఆ యబ్బాయికి-టవునేరియాకి టాన్స్‌పర్ జేయించాలండి. ఆయి... తమరన్నది రైటేనండి. నేనే

కలెక్ట్రుగారికి జెప్పొచ్చండి. కానీ పార్లమెంటు సెసన్సు గదండి ఎల్లులికాణ్ణిండి? ఇట్నిండిలాగే ఎలిపోవాలండి. అయినా సరేనండీ... సిన్న పామునైనా పెద్దకర్రతో గొట్టమని కదండీ మన పూరువీకులు జెప్పినారు! అదలా గుణ్ణిచ్చండో; మీకాడున్న సనువూ పరిసిపాటూ కలెక్ట్రుగారి దెగ్గిరెలా గొత్తాయండి... సరే, సరే నండి... ఆయ్! మరేటండి బోగట్టాలు. అబ్బాయిగారు అమెరికా ఎల్లాలన్నారు పన్లన్నీ సజావ్‌గా అవుతున్నయండీ? ఏదేన అవసరముంటే జెప్పండిసార్. అలాగె. అలాగె. సరెనండి.... ఆ యబ్బాయి పేరండీ - సివాజీ అండి సివాజీ. సివాజీ దేశ్ముక్కండీ... అలాగేనండి... ఉంటానండి... నంస్కారమండి'' ఫోన్ పెట్టేశాడు పరిటయ్యగారు.

బాబూరావు లేచి నిలబడి కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా నమస్కారం చేసేడు. "థాంక్స్‌సార్, నన్నుగానీ మా శివాజీనిగాని తమకి ఇంతకి ముందు తెలీకపోయినా పెద్దమనసుతో మాకీ ఉపకారం చేస్తున్నారు. పనైపోయాక మళ్లీతమరి దర్సెనం చేసుకుంటానండి'' అన్నాడు.

పరిటయ్యగారు కూడా లేచేరు. "రండి, గురూజీ, ఇల్లంతా చూద్దురుగాని.'' అని నాతో అన్నాడు.

గుట్టుగా నాతో చెప్పవలసిందేదో వుందని నాకు అర్థమైపోయింది కదా.

అంచేత బాబూరావుతో "మీరు బైటహాల్లో ఉండండి. ఇప్పుడే వచ్చేస్తాను.'' అని చెప్పేను.

బాబూరావు పరిటయ్యగారికి మరో నమస్కారం చేసి హాల్లోకి వెళ్లిపోయాడు. "ఏమిటీ, సంగతి?'' అంటూ నేను పరిటయ్యగారి టేబిల్ దగ్గిరిసా వెళ్లేను.

పరిటయ్యగారు డ్రమేటిక్‌గా ఫోన్ మొత్తం పైకెత్తి పట్టుకున్నారు. అటూ ఇటూ తిప్పి నాకు ఆ యంత్రాన్ని చూపిస్తూ చిరునవ్వు నవ్వేరు.

నా కళ్లు బైర్లు కమ్మేయి.

ఆ ఫోన్‌కి ఏ విధమైన వైర్లూ లేవసలు. అంటే ఏమిటన్నమాటా? ఆయనగారు ఇంతసేపూ ఫోన్‌లోనే మాట్లాడేరు గాని ఎవరితోనూ మాట్లాడలేదన్నమాట.

...నేను అరిచేత్తో నోరు మూసుకున్నాను. "అయ్యో!'' అనేసి.

"సారీ, గురూజీ, అదంతే, ఇలాంటి కేసులు మనం టేకప్పు జై కూడదు. క్షమించండి.'' అన్నాడు పరిటయ్యగారు. నాకు మరి మాటరాక వూరుకున్నాను.

"మరేంటీ, సంగతులూ? పిల్లలాళ్ళూ బాగున్నారా? తిరుగు ప్రయానం ఎప్పుడు?'' అని ఏదో అడగడం మొదలెట్టేడు. నేనేమీ అన్లేకపోడం చూసి జాలిపడిన వాడిలాగ!

"మనం జేసింది రైటంటారా, తప్పంటారా?'' అన్నాడు.

"నిజమే. రాజకీయవాదులు ఎవ్వరూ కూడా పరిపాలనా రంగంలో వేలుపెట్టి ట్రాన్స్‌ఫర్లూ ప్రొమోషన్లూ లాంటి విషయాల్లో జోక్యం చేసుకోవడం మంచిది కాదు. అది దేశ్సేవ అనిపించుకోదు.'' అని నేను సెలవు తీసుకొచ్చేసేను.

మా తిరుగు ప్రయాణానికి టిక్కెట్లు ఆ రోజుకి దొరకలేదు గాని మర్నాటికి దొరికేయి.

బాబూరావు ఉషారుగా ఆ రెండురోజుల పాటూ షాపింగు చేస్సేడు. నాకు మతిపోయి నట్టయింది కదా; అందుకని ఎక్కువ సమయం రూమ్‌లోనే ఉండిపోయేను - తెచ్చుకున్న పుస్తకాలు చదువుకుంటూ...

మర్నాడు - సాయంకాలం ఐదుగంటలకి రైలు బయల్దేరుతుందనగా మధ్యాహ్నం మూడున్నరకి

బాబూరావు రూమ్‌కి చేరేడు.

"ఇందాక సుల్తాన్ బజార్లో మనూరు కలెక్టరుగారి పియ్యేగారు కనిపించేరండి... నమస్కారం సార్, అనగానే - ఏంటి ఇలాగొచ్చేరని భోగట్టా చేసేరండి... సరే, ఇవాళ కాకపోతే రేపయినా ఆయనకి తెలిసేదే గద - అని, మా అబ్బాయి ట్రాన్స్‌ఫర్ సంగతీ, మనం పరిటయ్యగార్ని కల్సుకున్న సంగతీ వారికి మనవి చేసేనండి." అన్నాడు.

ఆ తరవాత వారం రోజులకి -

శివాజీని విశాఖపట్నం టవునేరియాలో ఒక పోస్ట్‌లో నియమించినట్టూ, ఆ పోస్టులో పనిచేస్తున్న రంగారావుని నా ప్లేస్‌లో వేసినట్టూ, నన్ను పాడేరు ఏజెన్సీకి బదిలీ చేసినట్టూ అర్డర్స్ వచ్చేయి.

ఆ ఆర్డర్స్ కాగితం చూసేసరికి నాకు ఒళ్ళంతా చెమట్లు కమ్మేసేయి. వెంటనే పి.ఏ. గారి రూమ్‌కి పరుగెత్తేను. చేతిలో సాకుగా ఒక అర్జంటు ఫైలు పుచ్చుకుని.

నేనెళ్ళేటప్పటికి అక్కడ హుజూరు శిరస్తాదారుగారు కూడా వున్నారు.

"సారీ, మిష్టర్ గోపాలమ్!" అని పి.ఏ. గారు డైరక్టుగా ప్రారంభించేసేరు.

"ఏమిటి, నీ ట్రాన్స్‌ఫర్ గొడవేనా?" అని శిరస్తాదార్ గారు పలకరించేరు.

"ఆ శివాజీ దేశ్‌ముఖ్‌కి అర్జంటుగా టౌన్‌లో ఓ ప్లేస్ చూపించవలిసొచ్చింది.... ఎవరికో ఒకరికి షిఫ్ట్ తప్పదు కదా!" అనీసేరు.

"అదికాదు సార్ ; నేను మనవి చేసేదేంటంటే - అసలు ఎమ్.పీ. గారు -" అని మొదలెట్టేను గాని శిరస్తాదార్‌గారు సాగనివ్వలేదు.

"అదే, నే చెప్తుంట. ఎమ్.పీ గారు సరిగ్గా నిన్నే ట్రాన్స్ఫర్ చెయ్యమని చెప్పలేదనుకో, ఐనా నువ్విక్కడ జాయినై మూడేళ్లు దాటింది కదా! ఎల్లకాలం ఒకచోట ఉండి పోవాలని ఎవ్వరూ కోరుకో కూడదు కదా! అందులోనూ ఇదంతా - ఎమ్.పీ. గారి నోటీస్‌లోకి వెళ్ళింది కనుక-"

ఎం.పీ. గారి నోటీసులోకి వెళ్ళడం వరకూ రైటే మరి. అంచేత నేను ఏంచెప్పినా ఎవరూ నమ్మరు.

★

69. వివాద భోజనంబు

సన్యాసిరాజని; నాకు పాతికేళ్లనాడు పరిచయం అయిన వాళ్లలో ఒకడు. ఆ రోజుల్లో నేను ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ వారి తెలుగు ఎం.ఏ. పరీక్ష (ఫైనలియర్) కి తయారవుతూ ఉండేవాణ్ణి. సాహిత్య చరిత్ర, సాహిత్య విమర్శ, సంస్కృత కావ్య-వ్యాకరణాల పరిచయం లాంటి సబ్జక్టులు నా అంతట నేనే చదువుకున్నా బోధపడేవి గాని లింగ్విస్టిక్స్ అనే భాషాశాస్త్రం విషయంలో అలా కుదరలేదు. అందుకని హాస్టల్లో ఉండి చదివే కుర్రాళ్లలో సత్యనారాయణ రెడ్డి అనే అతన్ని మంచి చేసుకుని ప్రతి వారం మూడేసి రోజులు సాయంకాలం వేళలప్పుడు అతను నాకు తన నోట్సు ఆధారంగా శిక్షణ ఇచ్చే ఒప్పందం పెట్టుకున్నాను. అతనితో బాటు వినయ విహార రూం నెంబరు 36లో ఉండేవాడు ఈ సన్యాసిరాజు.

సన్యాసిరాజు ఎమ్మెస్సీ కెమిస్ట్రీ ఫైనలియర్ స్టూడెంటు. పిఠాపురం దగ్గిర ఒక పల్లెటూరు